

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Mgr. J. H.**
bytem XXX

proti
žalovanému: **Hlavní město Praha**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti nezákonnému zásahu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v odmítnutí strážníků Městské policie hlavního města Prahy odstranit technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla z osobního automobilu Volkswagen Golf IV, r. z. XXX. K zásahu došlo dne 7. 11. 2025 v 16:00 hodin před domem Na Příkopě 856/16 v Praze 1.
2. Žalobce téhož dne v 15:51 hodin kontaktoval městskou policii s žádostí o odstranění technického prostředku z uvedeného vozidla. Po příjezdu hlídky v 16:00 hodin žalobce strážníkům předložil občanský průkaz, sdělil jim, že vozidlo nezaparkoval on, nýbrž je pouze přebírá z pověření provozovatelky vozu L. V., od které má vozidlo vypůjčeno na základě ústní smlouvy, a tuto skutečnost doložil předložením klíčů od vozidla a osvědčením o registraci. Hlídka nicméně rozhodla, že technický prostředek neodstraní, neboť na místě není přítomna samotná provozovatelka vozidla, a z místa odjela.
3. Žalobce následně opakovaně telefonicky kontaktoval městskou policii a uváděl, že prokázal právní vztah k užívání vozidla, a nabídl i možnost telefonického potvrzení od provozovatelky vozidla. Strážník na služebně mu sdělil, že věc prověří a ozve se mu zpět, což však neučinil. Po dalším telefonickém hovoru bylo žalobci sděleno, že postup hlídky byl správný a technický prostředek odstraněn nebude. Žalobce poté upozornil, že se jedná o nezákonný zásah, proti němuž podá soudní žalobu.
4. Žalobce dále tvrdil, že si následně obstaral písemnou smlouvu o výpůjčce vozidla, kterou mu měla provozovatelka vozidla zaslat kurýrem. Po jejím předložení při opětovném výjezdu hlídky v 17:09 hodin strážníci technický prostředek v 17:15 hodin odstranili.
5. Žalobce má za to, že strážníci městské policie nesprávně posoudili, zda prokázal právní vztah k vozidlu, a jednali tak v rozporu s § 17a odst. 3 písm. c) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Tvrdí, že splnil všechny zákonné podmínky – prokázal totožnost, měl klíče od vozidla a předložil osvědčení o registraci, přičemž neexistovaly žádné konkrétní skutečnosti, které by zakládaly rozumné pochybnosti o jeho tvrzeném právním vztahu k vozidlu.
6. Tím, že mu strážníci neumožnili vozidlo užívat, byl podle jeho názoru přímo zkrácen na svých právech. Jelikož byl technický prostředek následně odstraněn, zásah již netrvá. Žalobce proto soudu navrhl, aby deklaroval, že neodstranění technického prostředku v 16:00 představovalo nezákonný zásah, a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný se ve svém vyjádření neztotožnil s tvrzením žalobce o nezákonném zásahu. Podle jeho stanoviska postup strážníků Městské policie hlavního města Prahy odpovídal zákonu a směřoval k řádnému objasnění přestupku a zjištění jeho pachatele. Strážníci dne 7. 11. 2025 nejprve zjistili vozidlo Volkswagen Golf IV stojící na chodníku v rozporu se zákonem, a proto na něj umístili technický prostředek k zabránění odjezdu a pořídili fotodokumentaci. Tato opatření byla odůvodněna podezřením ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

8. Na základě následné telefonické žádosti žalobce byla na místo přivolána hlídka, která s ním komunikovala. Žalovaný uvádí, že žalobce odmítl sdělit totožnost osoby, která vozidlo zaparkovala, ačkoliv sám nebyl jeho provozovatelem, disponoval klíči a následně v automobilu našel osvědčení o registraci vozidla. Možnost telefonického ověření jeho tvrzení strážníci považovali za nedostatečnou; žalobce se navíc při jednání choval nervózně, místy arogantně a pasivně agresivně. Za těchto okolností dospěli k závěru, že žalobce neprokázal dostatečný právní vztah k vozidlu, a proto technický prostředek neodstranili.
9. Žalovaný dále uvádí, že strážníci jsou podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 412/2017-27 povinni zjišťovat totožnost pachatele přestupku i oprávnění osoby žádající o odstranění technického prostředku. Je proto nezbytné ověřit, zda žadatel skutečně disponuje právním vztahem k vozidlu, přičemž nelze bez dalšího spoléhat na tvrzení opřené pouze o telefonický kontakt s neověřitelnou třetí osobou. Strážníci tak jednali v mezích své zákonné pravomoci a k odstranění technického prostředku přistoupili až poté, co žalobce předložil písemnou smlouvu o výpůjčce, kterou považovali za dostatečný doklad jeho oprávnění.
10. Žalovaný uzavírá, že postup strážníků byl v dané situaci legitimní, neboť pochybnosti o vztahu žalobce k vozidlu nebyly při prvním kontaktu odstraněny. Má za to, že k nezákonnému zásahu z jeho strany nedošlo, a navrhuje proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Ústní jednání

11. Na jednáních ve věci konaných ve dnech 30. 3. 2026 a 27. 4. 2026 setrvali účastníci na svých dosavadních návrzích. Soud následně provedl následující důkazy, jejichž provedení shledal potřebné pro objasnění věci:
 - a) listinu předloženou žalovaným ze dne 4. 1. 2026 označenou jako Vyjádření, které obsahuje písemné prohlášení zasahujících strážnic H. D. a S. K.,
 - b) výslech zasahující strážnice H. D.,
 - c) výslech zasahující strážnice S. K.
12. Dále byly provedeny následující důkazní návrhy vznesené žalobcem:
 - a) osvědčení o registraci vozidla,
 - b) audiozáznam telefonického hovoru v 16:23 hod.,
 - c) smlouva o výpůjčce vozidla uzavřená mezi žalobcem a provozovatelkou vozu L. V.,
 - d) videozáznam z prvního příjezdu hlídky č. 1,
 - e) videozáznam z prvního příjezdu hlídky č. 2,
 - f) fotografie z druhého příjezdu hlídky č. 1,
 - g) fotografie z druhého příjezdu hlídky č. 2,
 - h) výslech provozovatelky vozu L. V.
13. Žalovaný další důkazní návrhy nevznesl.

14. Svědkyně H. D. při výslechu uvedla, že událost začala nalezením neoprávněně stojícího vozidla na chodníku, kterému byl následně nasazen technický prostředek pro zabránění odjezdu vozidla. Posléze byly strážnice kontaktovány operačním střediskem s požadavkem na sejmутí technického prostředku. Po opětovném doražení na místo stál opodál žalobce s občanským průkazem v ruce a požadoval sejmутí technického prostředku. Žalobce byl poučen o tom, že pokud tam zaparkoval osobně, mohl by dostat pokutu za přestupek až do 1 500 Kč, žalobce následně sdělil, že na místě osobně nezaparkoval, auto na místě zanechala totiž jeho známá. Strážnice již dříve provedly lustraci vozidla v centrálním registru vozidel, a bylo tak zjištěno, že vozidlo je evidováno na paní L. V. Žalobce tak byl vyzván, aby prokázal právní důvod pro užívání vozidla. Svědkyně uvedla, že žalobce mohl L. V. identifikovat jménem a příjmením. Žalobce následně začal ve vozidle hledat technický průkaz, svědkyně si nebyla jistá, jak dlouho, přibližně to trvalo dvě minuty. Svědkyně si ale byla jistá, že žalobce nenalezl technický průkaz ihned. Nebyla si jistá, kde ho hledal, protože tou dobou stála opodál. Technický průkaz začal žalobce hledat až po oznámení, že bude třeba doložit právní důvod užívání vozidla, přičemž pro svědkyni bylo rozhodné, že u sebe technický průkaz žalobce neměl, a musel ho jít hledat do vozidla. Svědkyně jinak technický průkaz nepotřebovala, protože strážnice na základě provedené lustrace znaly totožnost provozovatelky vozidla. Samotná držba klíčů k vozu pro strážnice nebyla směrodatná, protože ty by kdokoli mohl klidně vzít kolegyni ze stolu a jít vyzvednout vozidlo. Žalobce dále uvedl, že mezi ním a provozovatelkou vozidla je ústní dohoda o výpůjčce vozidla, svědkyně následně odmítla na základě pouze tvrzené ústní dohody technický prostředek sejmut, protože ji nepovažovala za dostatečně průkaznou. Žalobce tak byl vyzván, aby si obstaral jednoznačnější doklad o existenci právního důvodu k užívání vozidla. Podle svědkyně se žalobce po sdělení, že technický prostředek nebude bez dalšího odstraněn, začal rozčilovat a použil i hrubší výrazy; komunikace se z jejího pohledu stala konfliktnější. Žalobce sice nabídl telefonické spojení s provozovatelkou vozu, svědkyně takový postup ale odmítla, protože na druhé straně mohl být kdokoli, přičemž svědkyně by nebyla schopna danou osobu vidět na místě a prolustrovat, takže takový postup pro ni nebyl spolehlivý. Mezitím si strážnice přes kamerový systém zjistily, kdo s vozidlem přijel, z čehož vyplynulo, že automobilem přijel blíže neznámý muž, nikoli žena. Zhruba po hodině zavolal žalobce, že již má doklad obstarán, načež na základě tohoto dokumentu strážnice technický prostředek odstranily.
15. Svědkyně S. K. při výslechu uvedla, že strážnice byly vyslány operačním střediskem k odstranění technického prostředku, na místě následovaly běžné úkony. Aby bylo možné prostředek sejmut, zpravidla strážnice vyžadují, aby jim daná osoba prokázala svůj vztah k příslušnému vozidlu, aby nemohlo dojít k tomu, že se vozidlo předá osobě, která s ním nemá nic společného. Po žalobci tak bylo požadováno prokázání právního vztahu, např. předložením dohody o výpůjčce či technického průkazu, nebo obdobné věci, na jejímž základě by bylo možné vyloučit, že by vozidlo daly do rukou osoby, které nepatří. Z registru vozidel zjistily, že žalobce k danému vozidlu nebyl evidován jako vlastník ani jako provozovatel, žalobce přitom hledal čtyři nebo pět minut technický průkaz ve vozidle a nejevilo se, že by věděl, zda se průkaz vůbec ve vozidle nachází. Svědkyně si nepamatovala, zda žalobce uvedl totožnost provozovatelky vozidla, ale sdělila, že ze situace měly strážnice pochybnosti o žalobcově právním titulu k užívání vozu. Žalobce nadto měnil svou výpověď ohledně toho, kdo s vozidlem přijel, nejprve uvedl sebe a následně svou kamarádku.

Z kamerových záznamů přitom bylo ověřeno, že s vozidlem přijel na místo muž. Komunikace byla v pořádku, dokud nevyšly najevo pochyby strážnic a dokud nesdělily žalobci, co bude potřeba zajistit pro sejmутí technického prostředku. Žalobce poté svolil, že zajistí smlouvu o výpůjčce vozidla. Žalobce sice nabídl strážnicím telefonické spojení s provozovatelkou vozidla, to ale bylo odmítnuto, protože nebyla možnost ověřit druhou telefonující osobu. Svědkyně dále uvedla, že si žalobce začal obě strážnice natáčet z bezprostřední blízkosti, což vnímala jako nepříjemné, a že následná komunikace byla podle jejího vnímání konfliktnější. Strážnice pak opustily místo, technický prostředek byl na automobilu ponechán. Po dvaceti či třiceti minutách se vrátily na místo a žalobce jim prezentoval smlouvu o výpůjčce, kde byl uveden on i osoba, která mu vozidlo vypůjčila, takže byl technický prostředek odstraněn. Se žalobcem by následně byl řešen přestupek na místě, ovšem žalobce nesouhlasil s tím, že by automobil ponechal na daném místě, takže byl přestupek předán správnímu orgánu k dalšímu řízení. Toto druhé setkání již bylo klidné.

16. Svědkyně L. V. při výslechu uvedla, že v předmětný den se s žalobcem viděli ráno na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, tam předala svědkyně žalobci klíče k jejímu vozidlu, protože si ho potřeboval vypůjčit. Svědkyně sdělila žalobci, že automobil je zaparkován v ulici Na Příkopě, kde si ho žalobce posléze odpoledne převzal. Svědkyně pak jela domů. Žalobce jí posléze volal, že má problém, protože mu strážníci odmítli odstranit z vozidla technický prostředek, žalobce byl tou dobou rozhořčený. Svědkyně mu sdělila, že se nemůže dostavit na místo, ale mohou sepsat plnou moc či jinou písemnost, aby s automobilem mohl odjet. Na základě toho si telefonicky domluvili, že žalobce pro účely sejmутí technického prostředku sepiše smlouvu o výpůjčce – tou dobou již měli spolu žalobce a svědkyně dva roky uzavřenou ústní smlouvu, že svědkyně žalobci automobil příležitostně (zhruba dvakrát měsíčně dle potřeby) půjčuje, protože sama automobil při pohybu po Praze tolik nevyužívá, a žalobce zároveň dle svědkyně má problém se svým automobilem, který je již delší dobu odstavený. Dosud ale mezi žalobcem a svědkyní nebyla písemně sepsaná smlouva, ta tak byla uzavřena pouze ústní formou – sepsáním smlouvy měl být uvedený závazek potvrzen. Svědkyně souhlasila s tím, aby se za ni na smlouvě podepsal sám žalobce. K tomuto řešení se přistoupilo, protože ze strany strážnic nebylo akceptováno řešení, že by jim telefonicky potvrdila žalobcův právní titul k vozu. Svědkyně nebyla ze strany strážnic kontaktována ani následně. Pak už žalobce pouze telefonicky informoval svědkyni, že byl technický prostředek sejmут a že s vozem odjel. Svědkyně uvedla, že si s žalobcem technický průkaz nepředávala, protože ten je standardně umístěn v automobilu za clonkou na místě řidiče, aby ho měla svědkyně po ruce – byť byla žalobcem upozorněna na případná rizika s tím spojená. Žalobce byl o místě umístění technického průkazu uvědomen, v minulosti také svědkyni zastupoval při vyřizování nové registrační značky, takže v minulosti již s technickým průkazem manipuloval. Mimo žalobce půjčuje svědkyně svůj automobil ještě zhruba dalším dvěma kamarádům. Svědkyně žalobci výslovně nezakázala poskytnout automobil další osobě, ale neví o tom, že by tak někdy učinil.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).

18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 17a odst. 1 písm. c) zákona o obecní policii [strážník je oprávněn použít technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla,] *které stojí na chodníku, kde to není povoleno [...]* „[a jeho řidič není na místě přítomen].“
20. Podle § 17a odst. 3 písm. c) zákona o obecní policii [se odstraní technický prostředek bez zbytečného odkladu] *po provedení úkonů nezbytných ke zjištění totožnosti provozovatele vozidla, pokud o odstranění technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla požádala jiná k tomu oprávněná osoba, která prokáže právní vztah k vozidlu nebo k jeho provozovateli.*
21. Soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 412/2017-27, dle něhož „[p]ožadavek na prokázání právního vztahu k vozidlu však na druhou stranu nemůže být přemrštěný. V zásadě by mělo postačovat, pokud se prokáže totožnost osoby a tato osoba na obecný dotaz strážníka tvrdí konkrétní právní vztah k vozidlu, má možnost s vozidlem fakticky disponovat (má klíče od vozidla) a strážník zároveň nemá o tvrzeném vztahu rozumnou pochybnost podepřenou konkrétními skutkovými okolnostmi.“
22. Z provedeného dokazování soud vzal za prokázané, že před prvním kontaktem se žalobcem strážnice provedly lustraci vozidla v centrálním registru vozidel a zjistily, že jeho provozovatelkou je L. V. Při prvním setkání se žalobce identifikoval, disponoval klíči od vozidla a uvedl, že vozidlo nezaparkoval on, nýbrž že je oprávněn je užívat na základě ústní dohody s provozovatelkou. Současně však nebyl evidovaným provozovatelem vozidla, provozovatelka nebyla na místě přítomna a žalobce osvědčení o registraci vozidla nepředložil bezprostředně, nýbrž je dohledal až s určitou prodlevou po vstoupení do vozidla.
23. Rozhodným skutkovým okamžikem je první odmítnutí odstranění technického prostředku dne 7. 11. 2025 v 16:00 hodin. Soud proto posuzoval především to, jaké informace měly strážnice k dispozici při tomto prvním kontaktu se žalobcem a zda tyto informace objektivně mohly založit rozumné pochybnosti o tom, zda žalobce prokázal právní vztah k vozidlu nebo k jeho provozovateli.
24. Pro posouzení věci je rozhodné odlišit skutečnou existenci žalobcova soukromoprávního vztahu k vozidlu od otázky, zda byl tento vztah v okamžiku prvního kontaktu se strážnicemi dostatečně prokázán ve smyslu § 17a odst. 3 písm. c) zákona o obecní policii. Soud nepochybně, že mezi žalobcem a provozovatelkou vozidla mohl existovat ústní výpůjční vztah. Předmětem nynějšího řízení však není primárně dodatečné ověření tohoto vztahu, nýbrž posouzení, zda strážnice při prvním setkání dne 7. 11. 2025 v 16:00 hodin měly konkrétní a rozumné důvody pochybovat o tom, že žalobce je osobou oprávněnou požadovat odstranění technického prostředku.
25. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu soud dovozuje, že strážník obecní policie nesmí požadovat formalizované či obtížně dostupné prokázání právního vztahu vždy a bez dalšího. Naopak platí, že tvrzení konkrétního právního titulu, prokázání totožnosti a faktická možnost s vozidlem disponovat mohou za běžných okolností postačovat. Povinnost odstranit technický prostředek však nastupuje tehdy, pokud tyto okolnosti nejsou oslabeny konkrétními skutkovými okolnostmi, které u strážníka mohou objektivně vyvolat rozumnou pochybnost o tvrzeném vztahu. Právě existence takových konkrétních pochybností je proto v nynější věci rozhodná.

26. Soud nepřehlédl, že ve prospěch žalobce svědčily významné okolnosti: žalobce se na místě identifikoval, disponoval klíči od vozidla, tvrdil konkrétní právní titul k jeho užívání, označil provozovatelku vozidla jménem a následně ve vozidle dohledal osvědčení o registraci. Tyto skutečnosti by za obvyklých okolností mohly pro závěr o prokázání právního vztahu k vozidlu postačovat. V posuzované věci je však soud hodnotil v souhrnu s dalšími okolnostmi, které byly strážnicím známy v okamžiku prvního rozhodování o sejmutí technického prostředku a které podle soudu mohly objektivně vyvolat rozumné pochybnosti o žalobcem tvrzeném oprávnění.
27. Soud při tomto posouzení vycházel z pohledu zasahujících strážnic v okamžiku, kdy měly rozhodnout, zda technický prostředek odstranit. Není proto rozhodující pouze to, zda se v řízení před soudem následně prokázalo, že žalobce měl k vozidlu právní vztah. Rozhodující je, zda tento vztah byl v daném okamžiku strážnicím prokázán natolik, že při absenci konkrétních pochybností vznikla povinnost technický prostředek bez zbytečného odkladu odstranit. Dodatečně zjištěné skutečnosti mohou být významné jen potud, pokud osvětlují, jaké informace byly nebo mohly být strážnicím dostupné v rozhodném okamžiku.
28. První okolností, kterou strážnice mohly vzít v úvahu, byla skutečnost, že žalobce nebyl osobou evidovanou v registru vozidel jako provozovatel. Soud zdůrazňuje, že tato skutečnost sama o sobě, a tím méně samotný rozdíl v pohlaví evidované provozovatelky a žalobce, nemůže založit rozumnou pochybnost o právním vztahu k vozidlu. Ustanovení § 17a odst. 3 písm. c) zákona o obecní policii naopak výslovně počítá s tím, že o odstranění technického prostředku může požádat i jiná oprávněná osoba než provozovatel. Význam uvedené okolnosti proto spočíval v tom, že žalobce jako osoba odlišná od evidované provozovatelky musel svůj tvrzený právní vztah k vozidlu prokázat a že tento vztah při prvním kontaktu dokládal nejprve pouze svým tvrzením o ústní výpůjčce a faktickou dispozicí s klíči od vozidla.
29. Druhou významnou okolností bylo, že žalobce osvědčení o registraci vozidla neměl u sebe a nebyl – jak shodně uvedly obě strážnice – schopen bezprostředně po vstupu do vozidla je předložit, nýbrž jej ve vozidle po určitou dobu hledal. Tento aspekt nelze bagatelizovat, neboť běžná životní zkušenost nasvědčuje tomu, že osoba, která vozidlo oprávněně užívá, zpravidla ví, kde se základní doklady k vozidlu nacházejí, případně je má snadno dostupné. V souhrnu s tím, že žalobce nebyl provozovatelem vozidla, provozovatelka nebyla na místě přítomna a žalobce tvrdil pouze ústní právní titul, mohla tato okolnost (neschopnost předložit doklady k vozidlu bezprostředně) přispět k pochybnostem strážnic o tom, zda byl tvrzený právní vztah při prvním kontaktu dostatečně prokázán.
30. Soud nepovažuje za podstatné dílčí rozpory ve výpovědích strážnic ohledně přesné délky doby, po kterou žalobce osvědčení o registraci vozidla hledal (zda šlo o dvě, čtyři či více minut). Tyto rozdíly lze přičíst přirozené nepřesnosti lidské paměti a nemají vliv na podstatu věci. Rozhodující je shoda obou výpovědí v tom, že osvědčení o registraci vozidla nebylo předloženo bezprostředně, nýbrž až po určité prodlevě potřebné pro jeho dohledání. Tato prodleva přitom ve spojení s dalšími okolnostmi mohla posílit vzniklé pochybnosti.
31. Je třeba zdůraznit, že jednotlivé indicie nelze hodnotit izolovaně, ale v jejich vzájemné souvislosti; teprve jejich kumulace vytváří ucelený obraz, na jehož základě bylo možno důvodně zpochybnit tvrzené oprávnění žalobce.

32. Pochybnosti strážnic podle soudu dále posilovala nejasnost ohledně toho, kdo vozidlo na místě ponechal. Žalobce při prvním kontaktu uváděl, že vozidlo nezaparkoval on, nýbrž že je pouze přebírá k užívání. Podle výpovědi strážnic však nebylo z jeho sdělení zřejmé, zda a jak přesně zná okolnosti, za nichž bylo vozidlo na místě zanecháno. Z výpovědi strážnic soud dále vzal za prokázané, že ještě v průběhu prvního řešení žalobcovy žádosti, před odjezdem hlídky z místa, získaly prostřednictvím kamerového systému informaci, že s vozidlem na místo přijel muž, nikoli evidovaná provozovatelka.
33. Soud z této okolnosti nedovozuje, že žalobce neměl k vozidlu právní vztah; dovozuje z ní pouze to, že v daném okamžiku mohla objektivně posílit nejistotu strážnic, zda žalobce vystupuje jako osoba, která je skutečně oprávněna s vozidlem disponovat a která může přispět k objasnění okolností jeho ponechání na místě.
34. Žalobce věrohodnost výpovědi strážnic zpochybňoval zejména poukazem na dílčí nepřesnosti v popisu průběhu události, na spornou délku hledání osvědčení o registraci vozidla a na vlastní záznamy komunikace se strážnicemi či operačním střediskem. Soud těmto námitkám nepřiznal takovou váhu, aby zpochybnil podstatnou shodu obou svědeckých výpovědí v rozhodných bodech. Obě strážnice shodně popsaly, že žalobce nebyl evidovaným provozovatelem vozidla, že tvrdil pouze ústní dohodu s provozovatelkou, že osvědčení o registraci vozidla předložil až po jeho dohledání ve vozidle a že na základě souhrnu těchto okolností nepovažovaly jeho právní vztah k vozidlu při prvním kontaktu za dostatečně prokázaný. Dílčí nepřesnosti v časových údajích či v popisu vedlejších okolností podle soudu nepostačují k závěru, že by výpovědi strážnic byly v rozhodných částech nevěrohodné.
35. Bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal, jaké skutečnosti strážnicím při prvním kontaktu sdělil a čím svůj právní vztah k vozidlu dokládal. Současně však bylo povinností soudu posoudit, zda okolnosti, z nichž vycházely strážnice, mohly objektivně založit rozumnou pochybnost o žalobcem tvrzeném právním vztahu. Soud proto nehodnotil pouze subjektivní přesvědčení strážnic, nýbrž především to, zda jejich pochybnosti měly oporu v konkrétních skutkových okolnostech zjistitelných v okamžiku prvního odmítnutí odstranění technického prostředku.
36. Ostatní provedené důkazy soud hodnotil ve vztahu k rozhodné otázce, zda v okamžiku prvního odmítnutí odstranění technického prostředku existovaly konkrétní okolnosti způsobivé založit rozumné pochybnosti strážnic o žalobcově právním vztahu k vozidlu. Tyto důkazy dokládají širší průběh události a zejména skutečnou existenci vztahu mezi žalobcem a provozovatelkou vozidla, avšak podle soudu nevyvracejí závěr, že žalobce tento vztah při prvním kontaktu se strážnicemi neprokázal způsobem, který by jejich tehdejší pochybnosti rozptýlil.
37. Soud nepřehlédl výpověď svědkyně L. V., z níž vyplynulo, že žalobci vozidlo příležitostně půjčovala, že mezi nimi podle jejího tvrzení existovala dlouhodobější ústní dohoda o výpůjčce vozidla, že žalobci v daný den předala klíče a že byla připravena jeho oprávnění k užívání vozidla potvrdit. Tato výpověď podporuje závěr, že žalobce mohl mít k vozidlu reálný soukromoprávní vztah. Pro posouzení zákonnosti zásahu je však rozhodné, zda byl tento vztah dostatečně prokázán strážnicím v okamžiku prvního odmítnutí odstranění technického prostředku, nikoli to, zda byl následně dodatečně potvrzen v řízení před

soudem. Proto výpověď svědkyně V. sama o sobě nevyvrací závěr, že strážnice mohly mít v rozhodném okamžiku rozumné pochybnosti o tom, zda žalobce svůj právní vztah k vozidlu prokázal.

38. Soud nepokládá za rozhodné ani to, že žalobce strážnicím nabídl telefonické spojení s provozovatelkou vozidla. Strážnice nebyly povinny považovat takový telefonát za dostatečné prokázání právního vztahu k vozidlu, jestliže neměly možnost ověřit totožnost osoby na druhé straně hovoru a jestliže jejich pochybnosti vycházely i z dalších konkrétních okolností. Odmítnutí telefonátu proto soud samo o sobě nepovažuje za projev libovůle či přepjatého formalismu.
39. Videonahrávky z prvního setkání se strážnicemi ani záznam telefonátu na operační středisko podle soudu nevyvracejí rozhodné skutkové závěry. Tyto záznamy zachycují především navazující komunikaci mezi žalobcem, strážnicemi a operačním střediskem, nikoli v úplnosti počáteční fázi kontaktu, v níž žalobce poprvé sděloval svůj vztah k vozidlu a v níž strážnice hodnotily, zda je tento vztah dostatečně prokázán. Ze záznamů soud nezjistil skutečnosti, které by vylučovaly, že strážnice v rozhodném okamžiku vycházely ze shora popsaných okolností a na jejich základě dospěly k pochybnostem o žalobcově oprávnění požadovat odstranění technického prostředku.
40. Pokud jde o následně předloženou písemnou smlouvu o výpůjčce, soud ji hodnotí především jako okolnost, která vedla k ukončení zásahu. Soud si je vědom toho, že podle výpovědi svědkyně V. byla listina sepsána až dodatečně a že svědkyně souhlasila s tím, aby ji za ni žalobce podepsal. Tato okolnost však nemění posouzení prvního odmítnutí odstranění technického prostředku. Rozhodné je, že při prvním kontaktu žalobce takovou listinu nepředložil a svůj právní vztah k vozidlu dokládal pouze ústním tvrzením, držením klíčů a až následně dohledaným osvědčením o registraci vozidla. Pozdější akceptace písemné listiny proto neznamena, že strážnice byly již při prvním kontaktu povinny považovat žalobcovo oprávnění za dostatečně prokázané. Současně však soud zdůrazňuje, že z § 17a odst. 3 písm. c) zákona o obecní policii neplyne obecná povinnost předložit písemnou smlouvu; v nynější věci byla písemná smlouva pouze prostředkem, kterým žalobce následně rozptýlil pochybnosti vzniklé při prvním kontaktu.
41. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, že argument ochrany majetku, jež předešlely strážnice ve svých výpovědích, by v důsledku vedl k absurdnímu závěru, že obecní policie by musela obdobně prověřovat oprávnění k užívání u všech vozidel. V posuzované věci nejde o obecnou preventivní ochranu vozidel před odcizením. Rozhodné je, že na vozidlo již byl technický prostředek k zabránění odjezdu přiložen podle § 17a odst. 1 písm. c) zákona o obecní policii, přičemž zákonnost jeho přiložení žalobce nezpochybnil. Při jeho odstranění proto byly strážnice povinny postupovat podle § 17a odst. 3 téhož zákona. Ověřování právního vztahu žalobce k vozidlu tak nebylo samostatným preventivním opatřením k ochraně majetku, nýbrž součástí zákonem stanovených podmínek pro odstranění již přiloženého technického prostředku.
42. Soud proto uzavírá, že žalobce při prvním kontaktu se strážnicemi uvedl a doložil okolnosti, které by v méně problematické situaci mohly k prokázání právního vztahu k vozidlu postačovat. V nynější věci však byly tyto okolnosti oslabeny souhrnem konkrétních skutkových okolností: žalobce nebyl evidovaným provozovatelem vozidla, odvolával se

pouze na ústní právní titul, provozovatelka nebyla na místě přítomna a její potvrzení nebylo bez dalšího bezprostředně ověřitelné, žalobce neměl osvědčení o registraci vozidla ihned k dispozici a předložil je až po jeho nikoli bezprostředním dohledání ve vozidle, přičemž podle strážnic nebyly zcela jasné ani okolnosti, za nichž bylo vozidlo na místě ponecháno. Tyto skutečnosti podle soudu v jejich souhrnu představovaly konkrétní skutkové okolnosti, o něž mohly strážnice opřít rozumnou pochybnost o žalobcově tvrzeném právním vztahu k vozidlu. Jakmile žalobce tyto pochybnosti následně rozptýlil předložením písemného zachycení výpůjčního vztahu, strážnice technický prostředek odstranily. Soud proto neshledal, že by odmítnutí odstranění technického prostředku, jak bylo vymezeno v žalobě, představovalo nezákonný zásah.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.